

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Jesus derelictum seclamauit. Artic. LX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

IN PASSIONEM DOMINI.
IESVM SOL OBSCVRATVS CONFIL-
setur. *Articulus LIX.*

333

Crucifixo igitur Domino à sexta hora, quæ nobiscum est à duodecima
usque ad horam nonam, quæ est apud nos tertia post meridiem, factæ sunt
tenebre non naturales, sed miraculosæ, super vniuersam terram. & con-
tra consuetudinem naturalis cursus, obscuratus est sol, cupiens attestari suo
creatori, & quasi compatiens, noluit lumen in passionem eius præbere. Dis-
camus hic quantam nos compassionem ei debemus impendere, quando tan-
tam irrationabilia ei exhibuerunt.

Matth. 27.
Marc. 15.

Compassio-
nem quanti
exhibere
Christo o-
portet.

Hora nona hic incipit, continens in se
Articulos sex.

IESVS DERELICTVM SE CLA-
mauit. *Articulus LX.*

Et circa horam nonam, crescentibus in Christo semper doloribus, & ipse
nullam inueniens consolationem, nec locum quo caput spinosum recl-
clinaret. Cum etiam sensualitas nullam consolationem, aut refrige-
rium acciperet à diuinitate, & humanitate sic in sua naturali infirmitate re-
licta, suspensâq; omni gaudiorum redundancia à superiori rationis portio-
ne in sensualitatem clamauit Iesus ad Patrem voce magna dicens: *Eli, Eli, lama-
saba ni hoc est: Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me.* Non est intelligen-
dum quod diuinitas humanitatem deseruerit, vel ab ea separata fuerit. De-
um enim, quem inuocabat, semper secum habebat, quia nunquam desinebat
esse Deus, siue anima coniuncta corpori esset, siue separata. Sed loquitur hic
humanitas, vt suæ poenæ ostenderet magnitudinem. Ita enim grauiter dolo-
ret, ac si non Dei Filius, sed inimicus esset. Et ideo penitus videbatur dereli-
ctus, nullum iuuamen recipiens ab eo. Multi quippe Martyres, multa & ar-
dua sustinuerunt: omnibus tamen aliquid consolationis, & refrigerium a-
liquod ministrabatur, vt possent tolerare. Et in quibusdam adeo abundabat
diuina consolatio, vt immania tormenta pro nihilo ducerent, & non in poe-
nis, sed in delicijs esse viderentur. Christum verò Pater cælestis totaliter
dolori subiecerat, vt doleret quantum dolere poterat, non leuius sentiens,
propter hoc, quod Deus erat. Indicauit autem per hunc clamorem, maximâ
sui doloris acerbicatem, & multitudinem. Patiebatur namque exterius in
toto corpore, in omnibus membris ex omni parte sensuum, ex omni genere
tormentorum. Intus verò propter maternam compassionem, quæ omnes
Christi dolores in se transformauerat, & cuncta, quæ filius patiebatur ab ex-
trin in carne, ipsa patiebatur in mente. Quæ compassio erat excedens omnium
Martyrum sustinentiam. Item propter discipulorum lapsum, qui omnes à
fide exciderant, propter Iudæorum item execrationem, & obstinationem: pro-
pter etiam sui preciosissimi sanguinis & passionis frustrationem, siue perditio-
nem in tam multis & ingratis quod excedebat omnem dolorē. Propter hæc
omnia Christus ineffabiliter patiebatur. Hæc autem verba Christi prædicta
non fuerunt querulationis, sed orationis verba. Vnde & hic nos erudimur,
in tribulationibus derelicti ad Deum confugere, & omni humano solatio
destitu-

Matth. 27.
Marc. 15.

Psalm. 22.

Verbum 4.
Christus hu-
manam sui
in cruce mô-
strauit dereli-
ctionem in
poenis.
Martyrum
consolatio
in poenis va-
de fuerit.

Christus in
quibus patie-
batur pedens
in cruce.

Mariæ com-
passio erga
Christum quæ
ta fuerit.

Constitutis
in afflictione
& delatio-

RR delitu-

ne humanæ
consolatio-
nis quid a-
gendum.
Iuditha 13.

destituti, auxilium diuinum querere, per humilem orationem, & firmam confidentiam. Esti etiam sensibiliter auxilium non percipimus diuinum, longanimitè expectare, & Domini Iesu derelictionem cogitare. Nunquam tamen eos deserit, sperantes in se tametsi dissimulare ad exercitationem nostram, videatur: nec aliquando non audit. Nam est, quod petimus, non eo quo petimus, tamen congruentiori modo, vel idem vel aliud melius tribuet.

IESVS SITIENS ACETO POTATUR. Articulus LXI.

Matth. 27.
Marc. 15.

Siris Iesu in
cruce qualis
fuerit.

Verbū Chri-
sti V. in cruce

quanti fuerit

desiderij in-
dicium ho-
minum sal-
uandorum.

Matth. 27.

Marc. 15.

Luc. 23.

Ioan. 19.

Christum his

potatum in

sua passione.

Matth. 27.

Marc. 15.

Ioan. 19.

Paupertas

Christi in

cruce quanta

fuerit

Aceto & sel-

le cur Chri-

stus potatus

fuerit.

Cenam su-

am ultimam

CVM, vt in præcedenti articulo commemoratum est, clamasset Iesus Eli, &c. quidam de circumstantibus illuc, non intelligentes vocem: ducebant. Ecce Heliam vocat isse. Putabant enim, quod Heliam pro sui liberatione inuocaret. posse a sciens Iesu, quia iam omnia consummata sunt, dixit, Sitio. Sitio bat Iesus, id est, maximè æstuabat desiderio salutis nostræ. Sitio bat, id est, desiderabat, vt nos fontem viuum cælestis gratiæ sitiiremus. Et quamquam ista sitis spiritualiter intelligatur de ingenti amore & desiderio, quæ habuit ad salutandos nos: verè tamen etiam corporaliter sitio bat Christus maximè. Nam propter sanguinis effluentionem nimij, & humorum exiccationem et præcedentibus pœnis, torus aruit. Vnde siti asperissima fatigatus, dixit: Sitio. Vnde ergo possum erat aceto plenum. Et milites accedentes, & spongiam plenam aceto hyssopo circumponentes, acetum obtulerunt ori eius. Et continuo currens vnus eorum, accepit spongiam, impleuit aceto, & imposuit arundini. & dabat ei bibere, dicens: Sitio. Videamus si veniat Helias ad deponendum eum. Obiter hic notandum venit, quod bis potatus fuit Christus in sua passione. Primo, secundum Matthæum & Marcum, hora sexta, antequam scilicet crucifigeretur, quando dabant ei myrrhatum vinum cum felle mixtum bibere. De quo secundum Matthæum, gustauit, sed bibere noluit. Secundo, iuxta omnes Euangelistas, hora nona, quando pependit in cruce, cum dederunt ei ex vase pleno aceto, in arundinis calamo cum spongia acetum hyssopo circumponentes ad bibendum: quod, secundum Ioannem, accepit: & statim subiunxit: Consummata sunt. Hanc duplicem potationem, multi Dominicam passionem tractantes, inadvertenter tangunt quasi vnam, non bene considerantes sacram historiam passionis. Ecce filij charissimi, quomodo potentissimus cæli & terræ creator, cuius sunt omnia, & à quo omnia, tanta paupertate moritur, vt nec guttam aquæ habeat. Ecce misericordissimus pro salute totius mundi patiens, non tantam misericordiam consequitur, vt potum aquæ quis ei porrigat: sed acetum felleum, vt & siti non careat, & tamen gustum illi amaricet. Volebant impijissimi filij diaboli ex vno duplicare tormentum. Sitio bat, audiunt, & refrigerare ipsum nolunt, sed potius amaritudine, quem sumere nequiret, affligere: Ideo acetum & fel propinant. Sciens autem Iesus quid propinaretur sibi, cum vitare omnino potuisset, id est, non gustasse, tamen & ipse nihil nimium sibi existimans, quod pro nostra salute, & nostri amore faceret, amaritudinis poculum ita non recusauit, vt gustaret, quod sufficiebat ad gustum cruciandum, & non acciperet, id est, non traiceret, hoc est, ne sitim extingueret. (Potuisset enim vel amaro poculo sitim extinxisse, sed vitare non voluit, scilicet, & sitim tolerare, & amaritudinem gustui inferre. O fratres filij dei)

Mijq
tran
quoc
sare v
gustat
rebim
soltra
concu
nob
dicio
re ipse
aiciu
ad fati
& nos
que co
quam
lin au
Qui car
re, ab
ia vere

C
Christi
summa
eriam
bonora
&c. on
rioru
Domi

D
disq
re. Et
tollere
ab inir
vltim
mortis
trudel